

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

בפני כבוד השופטת הילה גורביץ עובדיה

תובע/נתבע ח.ט. ת"ז -----
ע"י ב"כ עוה"ד סאמר בשרה

נגד

נתבעת/תובעת ח.ט. ת"ז -----
ע"י ב"כ עוה"ד צדיקה עמוס

פסק דין

1. הצדדים, בני זוג לשעבר, אשר נישאו בטרם נכנס לתוקף חוק יחסי ממון בין בני זוג, התש"ג-1973 וניהלו הליכים משפטיים בפני הערכאות השונות וניתנו בעניינם פסקי דין שהורו על פירוק השיתוף וחלוקת הרכוש.

2. שני הצדדים זכאים לפנסיה תקציבית.

3. עיקר הסכסוך בין הצדדים, בעבר ובהווה, בסיסו בהפרש השנים בין מועד פרישת האיש לגמלאות ובין מועד פרישת האישה לגמלאות, כאשר האיש הוא זה שעתידי לפרוש לגמלאות שנים טרם פרישת האישה לגמלאות. על כן עתר האיש כי חלוקת הזכויות בפנסיה תעשה רק במועד פרישת האישה לגמלאות ולחלוקה לא שווה.

4. בתמ"ש 13630/08 ניתן ביום 26.5.2010 פסק דין שדחה את עתירת האיש, והורה על פירוק השיתוף בזכויות בחלקים שווים בעת הבשלת הזכויות. נפסק שם כי פירוק השיתוף יעשה על פי הוראה בחוות דעת רו"ח נתן שטרנפלד מיום 08.10.2009, היינו תשלום חודשי מגמלת כל אחד מהצדדים, מיום פרישת כל אחד מהצדדים. בחלק האופרטיבי של פסה"ד נפסק:

"זכויות כספיות- תאזונה כמפורט בחוות הדעת: הבעל מתנגד לביצוע איזון מיידי של מכלול הזכויות ועמדתו מקובלת עלי. בהיעדר הסכמת הצדדים להצעות הפשרה שהוצגו- ההסדר האלטרנטיבי המוצע- תשלום חד פעמי בגין העבר ותשלומים עיתיים עד לאריכות ימים שומר באופן נאות ומספק על זכויות האישה מחד, ומאידך הוא הגיוני ואפשרי בהתחשב באמצעיו של הבעל. נוכח האמור- הנני מורה על איזון זכויות סוציאליות של הצדדים, כמפורט בעמ' 8, סע' 2 ו-3 לחוות הדעת."

על פסה"ד הנ"ל הוגש ערעור בהליך עמ"ש 19948-07-10 ונפסק שם בהסכמה, כי איזון הפנסיה יחל 7.5 חודשים מיום פרישת האיש לגמלאות. שאר הוראות פסה"ד שניתן בהליך 13630/08 נותרו על כנם. פסק דין זה הוא חלוט. (להלן יכונה במאוחד פסקי הדין הנ"ל: "פסה"ד לחלוקה").

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 20-05-51937 (תביעת האיש)
תלה"מ 20-07-60309 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

5. כשנתיים לאחר פסה"ד בעמ"ש 10-07-19948, הגיש האיש תביעת פיצויים בגין סרבנות האישה לקבל את גיטה וגם תביעה לעכב את פירוק השיתוף עד שתפקיד האישה את הסכמתה לקבל את גיטה (ראו סעיף 5א(ג) או 5א(ד) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973). תביעת הפיצויים נמחקה לאור פס"ד שניתן על ידי בית הדין הרבני הגדול ואילו בתביעה לעיכוב פירוק השיתוף, הודיעו הצדדים ביום 18.3.2015 כי הגיעו להסכמה כי (ההדגשות לא במקור):

"מוסכם בינינו כי בכפוף לסידור הגט בין הצדדים התביעה בתמ"ש 35520-06-13 נדחה. באשר לתשלומים עפ"י החוק החדש **אנו נפנה במשותף לרו"ח שטרנפלד ע"מ שיעדכן את חוות דעתו בהתאם להוראות החוק החדש זאת בתוך 7 ימים מהיום.** לאחר שתהיה בידינו חוות הדעת המעודכנת נפנה לקבלת צווים פורמליים ופסיקתא שינוסחו על ידי שנינו. שני הצדדים ישאו בעלות שכרו של רו"ח שטרנפלד בחלקים שווים."

6. נוסח הצווים המופנים לצדדי ג' לשם רישום הערה בדבר שיתוף בזכויות שנצברו על שם על אחד מהצדדים, כפי הוראות חוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 לא הוסכם בין הצדדים ובית המשפט נדרש שוב לעניינם של הצדדים. בהליך 15-01-62731 נדונה המחלוקת אודות נוסח הצווים שנועדו ליישום פסה"ד לחלוקה. בהליך שם ניתן פס"ד שקבע כי שיעור חלקה של האישה בזכויות שנצברו על שם האיש הוא 44.03%. ערעור על פסה"ד נדחה בהליך עמ"ש 17-04-16506 ביום 10.11.2017 **ופסק דין זה גם הוא חלוט.**

7. ביני וביני האיש פרש לגמלאות בשנת 2013 והאישה החלה לקבל חלקה מקצבתו. אלא שעם מלאת 62 שנים לאישה, התברר כי האישה מימשה את זכותה שבסעיף 4 לחוק גיל פרישה, התשס"ד-2004 והאריכה תקופת עבודתה מעבר לגיל 62, כך שפער השנים בין פרישת האיש ובין פרישת האישה גדל מ-6 שנים ל-9 שנים.

8. על כן הגיש האיש תביעתו דנן בהליך 20-05-51937, ועתר לאיזון רעיוני החל מיום 12.5.2017, המועד בו מלאו לאישה 62 שנים. נטען כי האישה האריכה תקופת עבודתה **"בחוסר תום לב כדי לא להעביר לתובע את חלקו בגמלה שלה"**, שכן אם הייתה פורשת האישה בגיל 62, הרי שהאיש היה זכאי לחלקו בגמלת האישה מאותו מועד. עוד טען האיש כי יש לעשות היקש מסעיף 19(א)(1)(ב) לחוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 הקובע כי דחיית יציאתו לפנסיה של בן הזוג לשעבר החבר בקרן פנסיה ותיקה **מחייבת** הסכמת בן הזוג הזכאי לחלוקת הזכויות. האיש טען כי מצבו הכלכלי קשה ואינו יכול להמשיך ולשאת בתשלום הגבוה של חלקה של האישה בגמלתו, ללא ההפחתה וקיצוץ החלק לו הוא זכאי מגמלת האישה. האיש עתר הן להפחתה רעיונית כאמור והן לקבלת חלקו בהבראה ובביגוד בגין תקופת ארכת העבודה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

האישה בכתב ההגנה עתרה לדחות התביעה. נטען כי לתביעה אין יסוד והאיש תובע סדרתי שגורר את האישה להליכים אינסופיים. נטען כי יישום פסקי הדין הרכשיים והתאמתם לחוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג, התשל"ג-1973 הסתיימה בפסה"ד שניתן בעמ"ש 16506-04-17 ביום 10.11.2017. נטען כי התביעה משמעותה חלוקת הזכויות באופן שמערבב בין הוראות חוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרד, התשע"ד-2014 ובין המצב ששרר ערב תחולתו, מה שאינו אפשרי. עוד נטען כי מאחר והחוק הנ"ל יצר יחס ישיר בין בן הזוג לשעבר ובין גוף הפנסיה, אין יריבות בין הצדדים. נטען גם כי קיים מעשה בי-דין מכוח פסה"ד לחלוקה (תמ"ש 13630/08 כפי שאושר בהליך עמ"ש 19948-07-10). נטען כי האישה לא התחייבה לצאת לפנסיה בגיל 62 וזכותה לממש זכותה להמשיך לעבוד עד גיל 67. עוד נטען כי ביישום פסה"ד לפי הוראות חוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014, ציין המומחה כי אם האישה תצבור אחוז שונה מהשיעור לפיו נערכה חוות הדעת, יהיה צורך לעדכן את השיעור להעברה וכך יש לעשות במקרה כאן. אשר לטענה לפיה יש להקיש מסעיף 19(א)(1) (ב) לחוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 כך שעל האישה לקבל הסכמת האיש לדחיית פרישתה לאחר גיל 62 – הפנתה האישה להוראת ס"ק 3 שם ולכך שבכל הנוגע לפנסיה תקציבית, נקבע הסדר שכזה רק ביחס לקבלת תגמול חד פעמי ולא תשלום גמלה חודשית.

9. בד בבד עם כתב הגנתה, הגישה האישה בהליך 60309-07-20 תביעה. בתביעתה טענה האישה לשינוי השיעור להעברה בשל דחיית פרישתה ועתרה לתיקון הצווים המופנים לצדדי ג' לשם רישום הערה לפי חוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014. נטען שם חוות הדעת נערכה על סמך פרישת האישה בגיל 62, והמשך עבודתה עד גיל 67 מפחיתה את שיעור הצבירה לו זכאי האיש משיעור של 32.41% לשיעור של 29.58%.

בכתב ההגנה הכחיש האיש את הטענות וחזר על טענותיו שבתביעתו. עוד נטען כי מאחר ואין לו שליטה על מועד הפרישה של האישה, אי התחשבות "בפנסיה הרעיונית" תוביל לתוצאה לא שוויונית. נטען כי כיום הכנסת האישה מעבודתה וחלקה בגמלה, היא כ- 15,000 ₪ והכנסת האיש כ- 4,700 ₪. נטען גם כי האישה זכתה ליהנות מחישוב לפי שכרו אחרון לפנסיה הגבוהה, בשל עבודתו כמחנך כיתה בשנתיים האחרונות לעבודתו (הצדדים נפרדו מספר שנים קודם).

10. בהתאם להחלטתי מונה המומחה רו"ח שטרנפלד, שערך את חוות הדעת שניתן לחלוקה לפיה תוקף של פס"ד בתמ"ש 13630/08 על מנת לבחון את השפעת דחיית גיל הפרישה על תוצאת החלוקה - בשתי החלופות. חוות דעתו הוגשה ובמסגרתה חישוב המומחה מהו שיעור הגמלה הרעיוני להעברה מגיל 62 וגם 64 ועד 67. בנוגע לגיל 62 מסקנת המומחה הייתה כי ביחס לעבר על האישה להעביר לאיש סך 77,688 ₪ והחל מיום 1.1.2021 עד לפרישתה בפועל, סך 1,904 ₪ לחודש.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

בנוגע לגיל 64 מסקנת המומחה הייתה כי ביחס לעבר על האישה להעביר לאיש סך 34,048 ₪ והחל מיום 1.12.2020 עד לפרישתה בפועל, סך 2,054 ₪ לחודש. לחוות הדעת צורף תחשיב המפרט את שיעור הגמלה לכל חודש עד לגיל 67 – כאשר כל חודש לפני פרישה משנה בשיעור 0.167%.

11. הצדדים לא ביקשו חקירות המומחה ומאחר והטענות הן משפטיות, כל צד הגיש סיכומיו.

דיון והכרעה:

12. החוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 לא פגע בזכויות הצדדים לפי הלכת שיתוף או חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 אלא קבע מנגנון תשלום שנועד בעיקר ליצור יריבות ישירה בין בן הזוג לשעבר ובין משלם הגמלה.

סעיף 30 לחוק הנ"ל קובע כי החוק חל גם לגבי פסקי דין שניתנו לפני יום תחילתו. משמעת הדבר הוא כי הצדדים היו רשאים, אך לא חייבים, ליישם את פסה"ד לחלוקה לפי מנגנון חוק חלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014. ראו בע"מ 4860/16 פלונית נ' פלוני, סעיף נז לפסה"ד של כבוד השופט רובינשטיין מיום 5.9.2017. למעשה הזכות לרשום הערה אצל הגורם המשלם היא זכותו של הזכאי לזכות זו (בן הזוג לשעבר) ולבחירתו. ראו שם בסעיף נח לפסה"ד.

13. במקרה כאן, כמפורט לעיל, ביום 18.3.2015 הסכימו הצדדים לפעול לפי המנגנון שקבוע בחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014. אלא שטענתו של האיש לחלוקה רעיונית טרם הפרשיה בפועל של האישה, אינה כלולה במנגנון הנ"ל.

14. אלא שלמעשה, טענתו של האיש בתביעתו כאן, היא אותה טענה שנטענה על ידו בעבר ונדחתה כאשר טען לחלוקה לא שיוונית בשל הפרשי השנים בין מועד פרישתו ובין מועד פרישת האישה. טענתו זו מוצתה בפסה"ד לחלוקה שדחה טענתו זו למעט דחיית מועד התשלום ב-7.5 חודשים וטענתו זו אינה תואמת את לשון פסה"ד לחלוקה, שהוא חלוט וקובע כי התשלומים ישולמו רק מיום הפרישה בפועל. ראו כי מבוא של פסה"ד לחלוקה בתמ"ש 13630/08 נאמר, כי

"הבעל צפוי לפרוש כ-6 שנים קודם לפרישת האישה לגמלאות. בנסיבות האם, על מנת למנוע פער משמעותי בהכנסות הצדדים, יש לשנות את בסיס איזון המשאבים בין הצדדים באופן שהזכויות הסוציאליות העודפות של הבעל תאוזנה רק במועד פרישת האישה מעבודתה? זה עיקר עניינו של פסק דין זה."

ונפסק שם כי :

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

"בבחינת מכלול הנתונים, ובראיה כוללת וארוכת טווח לא נמצא חוסר איזון כזה במצבם הכלכלי של הצדדים המצדיק סטיה מחלוקה שווה של נכסים בני האיוון. בנסיבות- אני קובעת כי אין להורות על שינוי בסיס איוון המשאבים בין הצדדים."

15. ובערעור על פסה"ד הנ"ל בעמ"ש 19948-07-10 נפסק בפסה"ד לחלוקה כי :

"הערעור יידחה למעט בנקודה אחת כדלקמן:
האיוון של הפנסיה יחל בתום 7.5 חודשים מיום פרישתו של המערער מעבודתו. כל יתר קביעותיו של פסק הדין של בית משפט קמא יישארו על כנן."
16. על כן, מאחר ובמקרה כאן, פסה"ד לחלוקה קבע תשלומים ממועד פרישה בפועל אגב הפניה לסעיפים 2-3 בחוות דעת הממחה מיום 8.10.2009, והוראות סעיף 2 בחוות הדעת הנ"ל, שהיא ההוראה האופרטיבית בפסה"ד לחלוקה, מנוסחת במילים "ועד לפרישת האישה מעבודה" וגם "החל מיום פרישת האישה", ולא במילים, ממועד גיל פרישה או מועד ספציפי אחר. אין ולא ניתן לערוך איזון רעיוני כתביעת האיש.

17. אמנם, הפער במועד הפרישה בין הצדדים גדל, לאור כי האישה דחתה את מועד פרישתה, אלא שלא ניתן לומר כי יש בכך לשנות, שהרי, חוק גיל פרישה, התשס"ד-2004 היה בתוקפו בעת מתן פסה"ד ואפשרות דחיית פרישת האישה, הייתה אפשרית ונותרה אפשרית מבלי שנקבעה בפסה"ד הוראה המגבילה זאת.

לא זו אף זו אלא שאין המדובר בשינוי מהותי עד כדי שינוי הבסיס לחלוקה. חוות דעת המומחה מאוקטובר 2009, נערכה לפי גיל פרישה צפוי לאישה של 64 שנים (ולא 62). בפועל, אם האישה תמשיך עבודתה עד גיל 67, הרי שהתוספת היא 3 שנים, היינו במקום 6 שנים, 9 שנים. בנסיבות המיוחדות כאן, פער זה אין בו לשנות את הבסיס לחלוקה. ראו בהקשר זה את הפערים הכלכליים אליהם התייחס בית המשפט לענייני משפחה בפסק הדין בתמ"ש 13630-08 והנימוקים שם.

18. ודוק, ניתן היה לקבל את עמדת האיש לחלוקה רעיונית לפני מועד פרישה בפועל, רק מקום בו פסה"ד לחלוקה היה קובע מועד מסוים - למשל אם פסה"ד לחלוקה היה מורה כי האיש זכאי לחלקו בגמלת האישה מהמועד בו מלאו לאישה 64 שנים או מועד אחר. ככול שכן היה הרי שיכול היה האיש לפעול לקבל את חלקו בחלוקה הרעיונית, שלא מאת מנהלת הגמלאות, אלא ישירות מהאישה ועם פרישתה, לקבל את חלקו ממנהלת הגמלאות. משאין כך הדבר, יש לדחות טענתו.

19. מבלי לגרוע מהאמור, מאחר והנתבעת הרחיבה טענותיה בעניין זה, אציין כי אין מקובלת עלי טענת הנתבעת כי לא ניתן "לערב בין שני המשטרים". טענה זו מתבססת על הנחה מוטעית, כי חוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 קבע דין מהותי וקבע משטר חלוקה שונה מהוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 או הלכת השיתוף ואין כך הדבר.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

בפועל, החוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014, לא קובע "משטר" חלוקה ואינו קובע דין מהותי, אלא החוק קובע מנגנון פרוצדורלי, טכני. על כן גם נפסק כי במקרה בו ניתן ליישם רק חלק מפסה"ד באמצעות מנגנון החוק ישירות מהגורם המשלם, עדין ניתן יהיה לגבות את היתרה, או את החלק לגביו לא התקיימו תנאי סעיף 3 לחוק, בכל מנגנון אחר, כפי שנעשה טרם חקיקת החוק. ראו בע"מ 4860/16 פלונית נ' פלוני, סעיפים מד-נא לפסה"ד של כבוד השופט רובינשטיין מיום 5.9.2017 וגם בע"מ 5210/18 פלוני נ' פלונית, מיום 22.10.18 ששב והפנה לבע"מ 5210/18. ראו שם בסעיף 15 לפסה"ד.

20. אשר לטענת האיש כי יש לבצע קיזוז של גמלה רעיונית בהקש מסעיף 19(א)(1)(ב) לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014 גם טענה זו יש לדחות. המגבלות על בן הזוג החוסך נקבעו במפורש ושולבו בחוק שירות המדינה (גמלאות) [נוסח משולב] התשמ"ה-1985. מגבלות אלו, כגון הסכמת בן הזוג לשעבר להיוון בעת פרישה, לא נקבעו ביחס להארכת תקופת העבודה ודחיית הפרישה. ואין מדובר בלקונה, שכן סעיף 19(א)(3) מתייחס במפורש לבן זוג הצובר זכויות בפנסיה תקציבית והמחוקק ערך הבדל ברור בין המסלולים. זאת ועוד, סעיף 14 לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014, קובע גם הוא כי התשלום מאת הגוף המשלם יעשה "במועד שבו הוא משלם לגמלאי...". וראו גם את ההסדר שבס"ק (ב)(2), לפיו במקרה של פרישה מעבודה בשל מצב בריאותי לקוי, אין מועבר לבן הזוג לשעבר כל חלק בפנסיה מאת הגורם המשלם (גם אם הצדדים הסכימו על כך) – אלא רק לאחר פרישה.

21. לאור האמור הרי שיש לדחות טענת האיש בדבר חישוב רעיוני טרם פרישה בפועל, וכך גם את דרישתו לקבלת חלק מתשלומי ההבראה והביגוד ששולמו וישולמו עד הפרישה בפועל.

22. אשר לתביעת האישה, הרי שיש לקבל תביעתה.

23. האישה זכאית לתשלומי פנסיה מכוח הסדר פנסיה תקציבית. אין מדובר בקרן פנסיה – לא קרן פנסיה ותיקה (עד 31.12.1994) ולא קרן פנסיה חדשה. גמלה המשולמת בפנסיה תקציבית, משולמת על ידי מנהלת הגמלאות שאחראית על קביעת הזכאות לגמלה, גובה הזכאות והסדרי התשלומים לגמלאי המדינה הזכאים לפנסיה תקציבית כפי הוראות חוק שירות המדינה (גמלאות) [נוסח משולב], התש"ל-1970. זכאותה של האישה לתשלומי גמלה קמה, רק לאחר פרישה בפועל. שהרי בפנסיה תקציבית, בשונה מפנסיה צוברת, בסיס הצבירה מבוסס על עיקרון צבירת זכויות וסכום הקצבה המשולם לאחר פרישה, הוא שווה ערך לשיעור מסוים ממשכורתו האחרונה של העובד. השיעור נקבע לפי צבירה במהלך שנות עבודה ולפי מספרן. משמעות הדבר הוא כי אחוזי

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 51937-05-20 (תביעת האיש)
תלה"מ 60309-07-20 (תביעת האישה)
ט' נ' ט'

הפנסיה עולים בהתאם לוותק של העובד ועל כן, כל עוד העובד לא פרש לא רק שלא קמה זכאותו לקבלת גמלה – אלא שכלל לא ידוע מה הוא שיעור הצבירה ומהו סכום הגמלה לתשלום.

24. כאמור, פסה"ד לחלוקה מפנה לחוות דעת המומחה הנוקטת במילים "ועד לפרישת האישה מעבודתו" וגם "החל ממועד פרישת האשה מעבודתה". ראו סעיף 2 לחוות דעת המומחה מיום 8.10.2009, אשר מהווה למעשה את פסה"ד לחלוקה, החל מ-7.5 חודשים לאחר פרישת האיש.

25. על כן, מעת שפסה"ד לחלוקה קבע כי חלקו של האיש בגמלת האישה ישולם מעת פרישת האישה בפועל - הרי שיש לעדכן את השיעור לו יהיה זכאי האיש מגמלת האישה, לפי תקופת הצבירה המשותפת בפועל מתוך התקופה לצבירה של זכות מלאה. ראו בהקשר זה סעיף 25 בפסה"ד שניתן בעניינם של הצדדים כאן, בעמ"ש 16506-04-17 ביום 10.11.17.

26. בהתאמה, מעת שהאיש ביקש לקבל את חלקו בגמלת האישה במנגנון שבחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני, התשע"ד-2014, והאישה טרם פרשה ולא ידוע מועד פרישתה, בדין צירף המומחה טבלה המפרטת את שיעור הגמלה הצפוי בכל חודש עד גיל 67 ואת חלקו של האיש.

27. נפסק: תביעת האיש נדחית ותביעת האישה מתקבלת.

אשר להוצאות, בנסיבות כאן, לאור פער ההכנסות החודשי בין הצדדים, כאשר האישה האריכה פרישתה ואם תפרוש במועד הגעתה לפרישת חובה, תפרוש כ-9 שנים לאחר האיש, בעוד פסק הדין לחלוקה ניתן על בסיס הנחה כי פער השנים בין פרישת האיש לפרישת האישה יהא 6 שנים בלבד; וכאשר עד פרישתה, האישה מתפרנסת הן משכרה המלא והן מחלקה בגמלת האיש ואילו האיש מתפרנס מיתרת גמלתו לפנסיה והפערים שעלו מחוות דעת המומחה, איני עושה צו להוצאות.

מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים, תיקוני הגהה ועריכה.

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור ההליכים שבכותרת.

ניתן היום, י"ד אלול תשפ"א, 22 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

הילה גורביץ עובדיה, שופטת